

Abecedarul

Ion D. Marinescu este elev în clasa I-a primară și stă îngândurat pe un scăunel, speriat de literele abecedarului. E într-a șaptesprezecea zi de școală. În mâna lui minusculă condeiul e mult mai greu ca piatra cu care dă în sus, mult mai complicat ca praștia, ca țurca și coinacul. El poate merge pe bicicletă însă nu poate să ție condeiul după cum i se cere.

- Mă ustură deștiul, se plânge Marinescu, căruia la școală îi zice ca lui tată-su, om în vârstă, cu inele, cu ceas la brâu și cu mustăți. Lui i-ar plăcea mai bine să-i zică la școală Ionel, ca acasă.

Dar nici acasă vorba Ionel nu mai sună ca până în luna lui septembrie 1927, când au intrat în viața lui Programul, Domnul, Școala, Tabla, Catalogul (...)

Toată lumea s-a învoit să-i puie în mână un condei, un băț mic cu penița-n vârf și să-l tortureze, silindu-l să facă litere după model. Când îl ia de jos, el se uită la condei, ca la un lucru pe care nu-l poate stăpâni, care poate să ia foc și să-l ardă pe mâini, cine știe? Ar vrea să facă un câțel sau o pisică și trebuie să facă niște lucruri care se numesc Bî, Dî, Fî și Zed, și să le ție minte pe toate, cum se scriu și cum se rostesc, cu toate că sunt aproape la fel.

Și, nedespărțită de toc, e sticla cu cerneală. De unde a mai ieșit și sticla cu cerneală? După cât se

vede, această apă neagră nu se mai întrebuințează la altceva nimic, decât la scris. Dai drumul tocului în cerneală și-l scoți mânjit și cu el te mângăiești pe degete, pe haine, pe nas. Ionel e acoperit de cerneală, parcă ar fi fabricat-o el în albie și în lighean, înainte de a fi umplut sticla cu ea.

Cerneala nu exista înainte de septembrie 1927. Ce caută cerneala în viața lui, ca să i-o îndurereze în fiecare zi? De dimineață până seara, nu-i vorba decât de cerneală și de alfabet. Și cerneala asta e un element diavolesc; cu cât te ștergi de ea cu atât se întinde mai departe. O ai întâi pe două degete, pe urmă vine pe cinci, trece pe mâna stângă, iese pe obraz, o găsești seara când te dezbraci pe cămașă. Parcă e vie și umblă singură. Într-o zi, când a voit să se spele de cerneală, ca să nu-l mai vază mama lui, se făcuse negru și săpunul și mânjise odaia întregă și două prosoape și se prelinse o pată și pe cățel, singura rubedenie adevărată, ce-i mai rămânea intactă lui Ionel din toată familia, intrată în abecedar și în program.

În cele din urmă, el a mai învățat o amenințare pe care nu o știuse:

- Ai să rămâi repetent!

Nici nu începuse bine anul și el se vedea destinat să rămâie repetent, fără să priceapă ce se ascunde dedesubtul acestui cuvânt pronunțat cu disperare. Deocamdată, el își închipuia că o să rămâie cocoșat sau schiop, și se temea.

Condeiul lui Ionel e vrăjit. Până nu-l înmoaie în cerneală, el e

ușurel și se învărtește lesne, ca o furculiță, și mai lesne. Îndată ce l-a înmuiat, condeiul se schimbă. Se pironeste pe caiet și nu se mai mișcă, deși el trebuie dus numai cu cele trei degete, cu care te închini. Și trebuie dus în sus, apoi dus în jos, apoi întors de jos în sus și dus învărtit. Ionel face tot ce poate între scăunelul și masa lui mică de lucru, scoală scăunelul pe două picioare, își opintește genunchii în masă, apasă cu cotul, se încovoiaie din umeri, scoate limba, îi vine să strănute. Alaltăieri, nu știu cum s-a sprijinit în toate astea, că au sărit masa, scăunelul, condeiul, cerneala și abecedarul deodată, toate în zece părți, ca dintr-un arc, și Ionel a rămas repetent în mijlocul odăii, pe spate și cu picioarele în sus.

- Leneșule! o să-ți rup urechile dacă mai faci așa, s-a răstit mama lui Ionel. Stai aici lângă mine și scrie... Fă pe a.

- Nu poci... Nu poci deloc, plânge Ionel răzbit. Mamă... Vino să te pup...

- Ia, te rog, să fii serios... escrocule! îi răspunde cu cruzime mama lui... și Ionel se apleca pe caiet cu niște lacrimi cât strugurii, atârinate de gene. Trebuie să poți!

Ionel ar vrea să facă pe a.

- Nu-ți place cartea, leneșule...

- Ba-mi place, zice Ionel cu frică și dezgust.

- O să te dau la fierărie, să cari cu spinarea... L-ai făcut pe a? Cum se face... a?

- A?... a... știu!

- Nu știi nimic, ești un prost! ... un cerc și o coadă.

- Era să spui și eu..., zice Ionel.

- Ia spune atunci, cum se face b?

- Bî... bî... da... se face... bî... stai că știu: e cu coadă de purcel.

- Desigur că e cu coadă de purcel, dar coada vine la urmă, nu se începe cu coada. Bagă-ți mințile în cap - îi zice mama lui încrunțată - că mă scoți din răbdări (...). Ai înțeles?

Ionel tace.

- Ai înțeles ori nu ai înțeles?

- Mă doare aici, îngână Ionel, clipind din ochi și ducând mâna la frunte.

Sfârșitul e întotdeauna înspăimântător. Mama nu-l bate pe Ionel, căci vrea să-l facă să înțeleagă de vorbă bună (...). Dar e mult mai grav că i se fac bagajele ca să plece, să plece în lume singur, cu geamantanul târâș.

O să se facă seară, o să plouă, și el o să se ducă pe drumuri pustii, o să meargă așa mereu și o să-l mănânce rațele...

de Tudor Arghezi

